

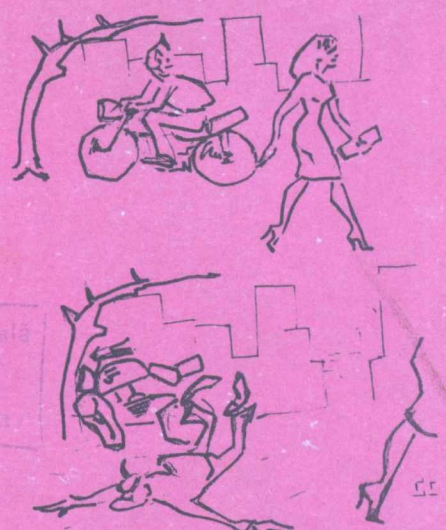
MOTOCICLISTE

Desen de RIK AUERBACH

- Și eu care eram convinsă că nu poți prinde o sută douăzeci pe oră ..

Desen de C. OTTESCU

„SIMSON” ȘI DALILA I

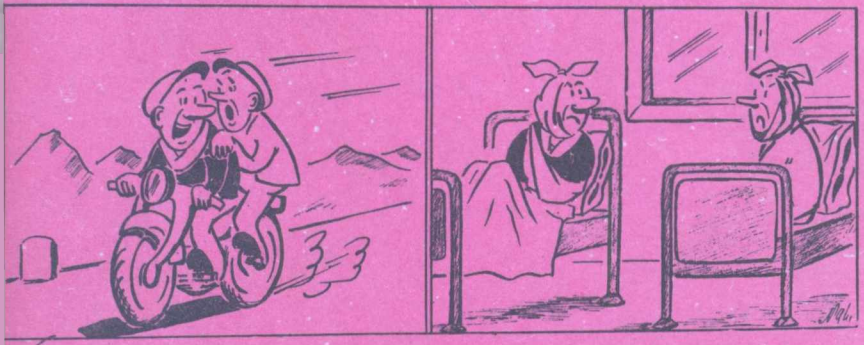

MOTOCICLISTUL BEȚIV LA POARTA RAIULUI

Desen de A. PAVEN

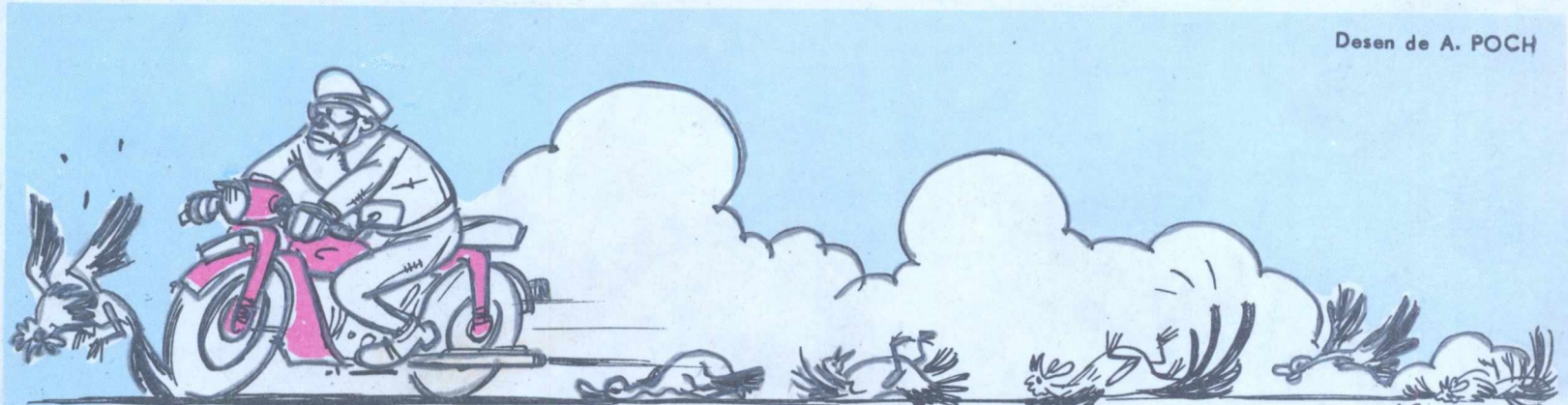
- Dă-te mai încolo, că duhnești a vin !!!

Desen de N. GHENADIE

Vreau să-ți spun

că mergi prea repede !...

Desen de A. POCH

O „SUTĂ”... PE ORĂ

URZICA

FRUNTAȘUL...

...pe care l-a apucat toamna cu laurii cîști-
gați în primăvară!

Desen de AL. CLENCIU

Asta poetică

Am o nevastă tinerică,
Ea cînd gătește, mai mult strică
Căci lasă prin fasole ațe,
Și-n puil fript un rest de mațe,
În borș nu pune acritură
Și toarnă sare-n prăjitură
Crezînd, mă rog, că-i zahăr tos.
Și mesele îi ies pe dos.
Deși sint răbdător și blind
Mă supăr cînd rămîn flămînd,
Drept care am admonestat-o:
— Ce-i porcăria asta, fato?
Borșu-i sălciu, puilul infect
Și ca să mă exprim corect
Miroase-un pic a mortăciune,
Și nici fasolele nu-s bune.
Nu mă vorbesc că prăjitura
S-a incuserit cu saramura.
Păi nu-i păcat de alimente,
Sînt proaspete și consistente,
Făină, carne, ouă pește,
Parcă-ți spun: Hai de ne gătește!
Și tu le strici ca vai de lume.
— Într-adevăr, le stric anume,
Răspunse serios nevasta.
— Anume, zici? Cum vine asta?
— Să mă explic: bucătăria
E de un neam cu poezia,
Dozaj, rafinament, savoare,
Aromă, gust, condimentare
Sînt noțiuni de loc secrete
Fără de care tu, poete,
Și cel din urmă bucătar
Vă spargeți capul în zadar;
Tu să creezi un vers frumos
Și dînsul un meniu gustos.
Ai vrut să scrii despre întreceri

Cu tineri aplecați pe seceri,
Ai încercat un imn în care
Vorbești de-automatizare
Și niște strofe închinare
Efortului spre calitate...
Dar versul tău stîlcit și șchiop
Răstoarnă solnița-n sirop,
Șablonul arhicunoscut
Îi dă un miros de „stătut”,
Fruntașii tăi (bărbați, femei),
Sînt toți aidoma-n tre ei,
Imaginile complicate
Care rămîn nedigerate
Fac din poemu-ți imposibil
Ceva profund necomestibil
Și totuși mi-l oferi mereu
Exact ca și meniul meu.
Păi nu-i păcat de-aceste teme
Bogate, bune de poeme,
Mustînd de sevă și idei
Să faci din ele-un fel de clei
Fierbind viscos într-un ibric
Să nu servească la nimic?
Nevasta mea cea tinerică
E critic care va să zică
Așa cum e orice nevastă.
Și de mincarea ei cea proastă
Pretinde că eu sint de vină.

Am să iau masa la cantină.

MIRCEA PAVELESCU

ILIE LA SINDROFIE

La sindrofie, au fost chemați tot felul de invitați. Viorica și Ispas pentru că-s rude cu Ilie, Jenică pentru că spune anecdote, Lucica pentru că a promis să cînte ceva, Ștefania pentru că a promis să nu cînte nimic, Stamate pentru că în societate are haz și eu pentru că în societate am magnetofon. Pînă am venit eu, toți ceilalți s-au distrat cu papagalul. Acesta este un fel de

magnetofon, care spune mereu același lucru. Probabil că are bandă puțină. În schimb, e foarte ușor de manevrat. Papagalul n-are butoane, rozete, tije, pîrghii, manete și alte dispozitive complicate datorită cărora magnetofonul este totdeauna invitat la sindrofii însoțit de stăpînul lui. De rîndul acesta, stăpînul eram eu.

Cînd am intrat în casă, totul era pregătit: țuiculița, măslinile,

telemeaua, Viorica, Ispas, Jenică, așteptau cu nerăbdare magnetofonul. Numai Ilie nu se vedea nicăieri.

— Ilie — ne-a explicat soția sărbătoritului — este astăzi în tură de noapte.

Trebuie să spun aici că sindrofia nu era o sindrofie oarecare. Era ziua de naștere a lui Ilie. Și era pentru prima dată cînd auzeam să-și serbeze cineva ziua

nașterii în contumacie. Dar n-aveam încotro. În definitiv, Ilie e inginer. Datoria înainte de toate.

— Va să zică — spun — n-o să-l vedem pe Ilie!

— De ce să nu-l vedem?

— Păi, dacă e în tură de noapte!

— Să fie sănătos, scapă el. Acuși trebuie să pice.

Ne-am uitat întrebători unul la altul. Dar nu ne-am uitat mult. Deodată, s-a auzit ușa de la intrare. Pica Ilie. Bucuria era inepuizabilă. Am pus numaidecît banda pe care imprimasem cu două zile înainte „mulți ani trăiască”, dar din motive necunoscute au rămas în aparat „cotele apelor Dunării”. Probabil că, la imprimare, am apăsat, din greșeală, pe alt buton. Am trecut numaidecît la muzică ușoară și la țuiculița cu măslinile. Nici la măslinile, nici la telemea nu s-a petrecut nici un eveniment important. Nici la pateuri și nici la sanvișurile din salam de vară, servit în toiu iernii. Evenimentul s-a petrecut în timpul dansului cînd, pe neașteptate, a sunat telefonul. Am ridicat receptorul.

— Alo!

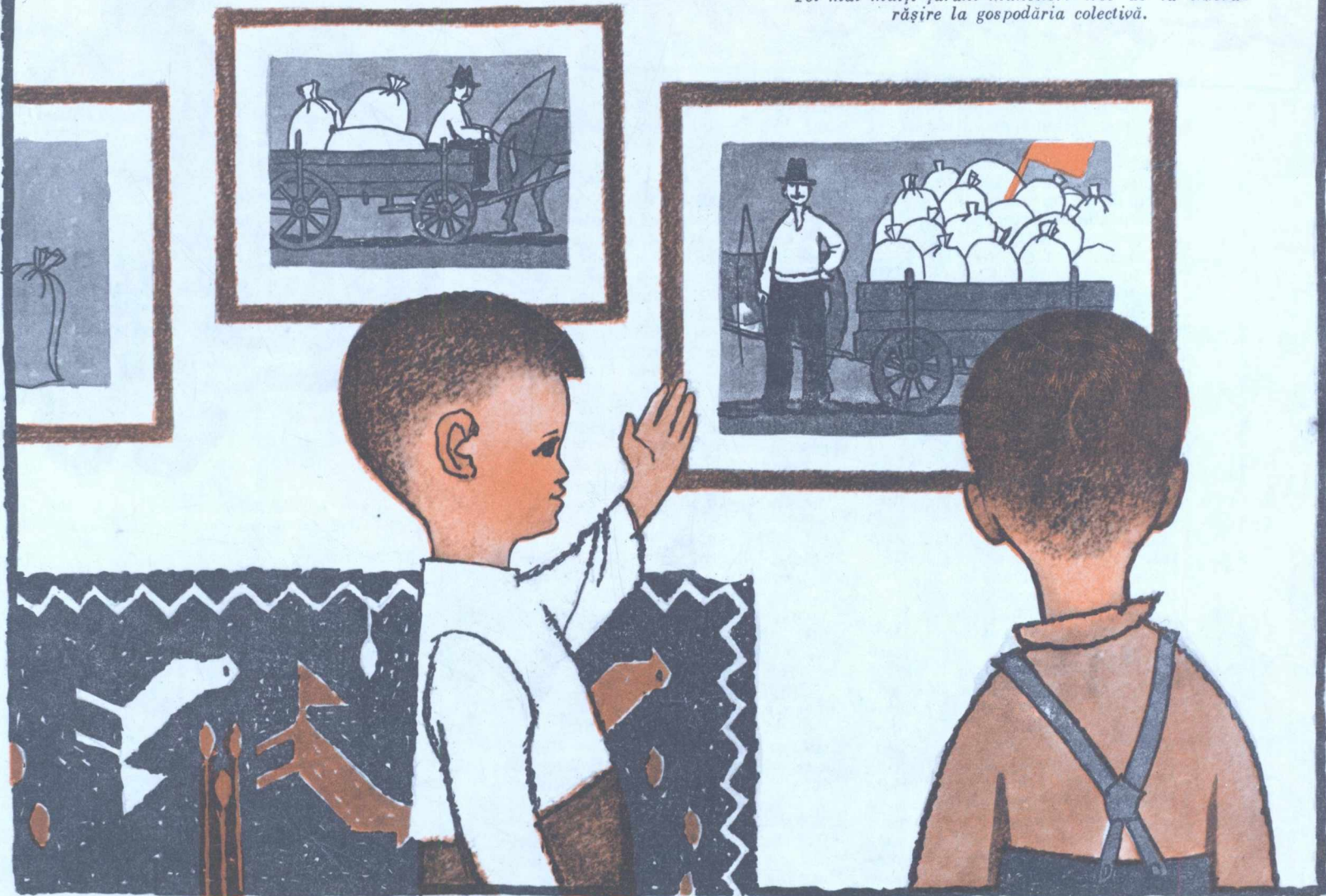
— Cu tovarășul inginer Ilie se poate vorbi? a întreat o voce respectuoasă.

— Cum să nu? Tocmai e la un cea-cea-cea...

A urmat un urlet. Ilie s-a desprins de partenera pe care o învîrtea cu turație remarcabilă pe parchet, și-a făcut vînt printre dansatori, trîntind cîțiva parteneri

Tot mai mulți țărani muncitori trec de la întovărășire la gospodăria colectivă.

— Aici sînt pozele tatii. Asta e ultima, cînd el a intrat în colectivă.

Desen de D. NEGREA

într-o parte, a spart vreo două pahare și o carafă (noroc că nu era magnetofonul în drumul lui) și s-a repezit la telefon, șoptindu-mi ceva din care reieșea că eu sînt atît de tembel, încît nu sînt în stare să pricep că cel de la telefon trebuie să știe despre Ilie că e bolnav. Pe urmă, apucă receptorul.

— Alo! Cum? Ce a spus? Nu, tovarășe, nu cea-cea. Eram la ceai. Da, ceai de ismă. Nu cea-

singuri!? A scăzut la instalația aceea nouă care abia a sosit? Aha, știu, aparatura aceea cenușie... am zis ceea ce, nu cea-ceal! Și te rog să fii serios, că eu nu permit să-ți umble capul la ceea ce în timpul producției. Cum spuneam cea ce... asta, vreau să zic cea cenușie. Atunci, notează indicația tehnică. Măriți turația motorului. Cum, nu știți s-o măriți? O să vă spun eu, că de aia aveți inginer în tură de noapte. Deschide ușa la camera de comandă. Ai deschis-o? Acolo e un robinet, lângă robinet e un reostat, lângă reostat o tijă, lângă tijă alt robinet, alături alt reostat, altă tijă, o vană, un ventil, o manetă, o baghetă. Le-ai găsit? Trage de manetă și spune ce s-a întîmplat. Cum? S-a stins lumina? Cheamă electricianul s-o repare și mai dă-mi un telefon. Ține-mă în curent, nu te uita că-s bolnav. Sună-mă.

Cu asta, conversația s-a terminat și a reînceput cea-cea-cea. Tocmai ajunsesem la mamboliano, cînd aud telefonul. Mă dau cît mai departe de el. Răspunde Ilie. O conversație scurtă, din care pricep că lumina s-a reaprins, dar presiunea de la instalația cea nouă tot scăzută

a rămas. Din instrucțiunile care au urmat, am înțeles că undeva este o tijă, lângă care se află o vană, lângă care se află un ventil, lângă care se află o mulțime de alte dispozitive la care cel de la telefon trebuie să se uite, să vadă, să apese, să tragă și să comunice telefonic din cînd în cînd ce s-a mai întîmplat. Pe urmă, am trecut la sambă. Dar nici asta n-a durat mult, pentru că între timp a scăzut turația la nu știu care motor. Un monolog scurt și am înțeles că acolo sînt o mulțime de vane, robinete, tije și manete, care trebuie apăsate urgent, așa ca turația motorului să revină la normal, lucru care desigur va fi confirmat telefonic.

Încolo, evoluția sindrofiei continua normal. Cînd suna telefonul, eu opream magnetofonul, cînd se oprea telefonul, eu porneam magnetofonul așa că muzica de dans continua în rate, în timp ce Ilie își îndeplinea serviciul de teleinginer la telefon.

Dar asta a durat pînă la un moment dat. Odată și odată tot s-a umplut paharul. Nu zic, paharul lui Ispas sau al Vioricăi, care au venit în calitate de rude, nici al lui Stamate care a venit în calitate de om cu haz. Dar s-a umplut paharul meu, care am venit în calitate de magnetofon. Cu asemenea aparat, credeți-mă, puteam să mă duc la o sindrofie pusă mai bine la punct. Așa că, profitînd de prilejul cînd Ilie

explică la telefon cum trebuie să tragi de tija de lângă milivolt-ampmetru ca să nu se mai încălzească prea tare nu știu care țevă, eu am șters-o frumuseț în vestibul și de aici în stradă. Pînă acasă am alergat. Abia cînd m-am văzut în pijama, am pus mîna pe telefon și am format numărul lui Ilie.

— Ce s-a mai întîmplat? mi-a răspuns glasul lui, foarte plictisit și bolnăvicios.

Zic:

— Scuză-mă că am plecat, dar nu mă simt bine. M-am dus acasă să-mi fac un ceai.

— Te scuz — zice — dar cum rămîne cu magnetofonul? Nu știm să umblăm cu el.

— Mare lucru! Fii atent: Îngă capac, în colțul din stînga, sus, e un buton alb. Lîngă butonul alb e un buton roșu, lîngă el un buton alb și lîngă el iarăși un buton roșu lîngă care ai să vezi un buton negru. Apesi pe el și-mi dai un telefon.

N-am dormit toată noaptea. Dar nici Ilie n-a dansat. O parte din benzi le-a ascultat de la coadă spre cap, o parte cu turația prea mare, o parte cu turația prea mică. Celelalte le-a șters. Păcat, că și mîine sînt invitat la o sindrofie. Trebuie să imprim altele.

Nu-i nimica. O să mă descurc eu la sindrofie. Să-l vedem cum o să se descurce Ilie la serviciu!

VICTOR PIȚIGOI

cea-cea de ismă. Ceai am zis. Cum? Se aude isma de la dumneavoastră? (Către mine): scoate-l din priză! (În telefon): Aici nu se aude nimic. Ei, ce e? Pentru ce m-ați chemat? Cum? A scăzut presiunea? Și pentru atîta lucru deranjați un bolnav pe patul lui de suferință? Altă dată vă descurcați și

PERICOL DE ACCIDENT

Am ajuns, fără voia mea, să mă rog, asemenea strămoșilor mei celor mai îndepărtați, elementelor naturii. Mă rog de ploaie, să se ducă pe alte meleaguri, ca să nu-mi plouă în casă prin plafonul deteriorat. Mă rog soarelui să încălzească tot timpul ca să nu mai fiu nevoit să fac foc în sobele care scot fum. Mă rog vântului să nu bată ca să nu-mi intre prin încheieturile ferestrelor, care au ajuns mai mult descheieturi decât încheieturi, mă rog de apă să nu curgă, deoarece cada mea de la baie e stricată și mă mai rog și de podele să nu scriștie, pentru că la fiecare pas pe care îl fac în casă am impresia că pășesc pe valuri acompaniat de o muzică extrem de concretă, executată la parchet.

Din păcate, însă, ploaia, vântul, sobele își continuă activitatea pe pielea mea, iar eu, continui să mă rog degeaba. De aceea, m-am gândit să las la o parte superstițiile și am hotărât să mă rog de I.A.L., care poate să-mi dea o mină sigură de ajutor împotriva superstițiilor și a stricăciunilor. Așa că, la 10 martie 1961, am depus o cerere la sectorul 3 I.A.L. al raionului 1 Mai, am arătat cum se prezintă locuința mea din strada Părintele Lucaci 26 și am așteptat să se prezinte un trimis al I.A.L.-ului care să constate că am dreptate și să ia măsuri pentru a mă apăra de sobe, de vint, de ploaie și de frig, conform cererii mele nr. 418 din 10 martie 1961, cerere prin care eu adresându-mă I.A.L.-ului am marcat și lichidarea de către subsemnatul a superstițiilor.

Tehnicianul Roman de la I.A.L. a fost trimisul. A venit să constate, dar tot ce-a constatat a fost că a sunat la ușă și nu i-a răspuns nimeni. Fiind tehnician, și-a dat fulgerător seama că dacă o sonerie sună și ușa nu se deschide e clar că nu-i nimeni acasă (deoarece și eu și soția sîntem salariați). Acestea fiind deci constatate, trimisul I.A.L.-ului a plecat cu ce a constatat. Ne-am gândit să mai avem răbdare o zi, două, că poate vine. Și am avut pînă la 19 mai 1961, cînd n-a venit tehnicianul, ci am depus eu o nouă cerere înregistrată cu nr. 1159. De data asta, s-a învoit soția de la serviciu, tehnicianul Roman a sunat, ușa s-a deschis, el a intrat, a constatat, a făcut proces-verbal că-mi plouă, că-mi ninge, că-mi bate vîntul, că-mi scot sobele fum și că-mi curge cada, a semnat și a plecat promițîndu-mi că va înainta procesul-verbal ca să se întocmească devizul pentru ca la începutul lunii iulie 1961 să poată fi începute reparațiile. N-am început de ce întocmirea unui deviz durează din mai pînă în

iulie, dar vorba aceea, mai bine mă țirziu decît niciodată.

La 1 septembrie, deci după alte luni de zile, am început să am îndoieli asupra felului cum e interpretată la I.A.L. această zicală, deoarece nici în iulie, nici în august, nici în septembrie nu mi-a mai călcat în casă picior de Roman și nici de alt I.A.L.-ist. Și avînd temeri că zicala e aplicată de tovarășul Roman invers, adică mai bine niciodată decît mai țirziu, m-am dus la I.A.L. Tehnicianul însă m-a liniștit că nu-i vorba de „niciodată“, ci doar de anul viitor, lucrarea fiind inclusă în planul pe 1962.

Socotînd că nu e rezonabil ca, atunci cînd eu depun cererea în martie să fiu inclus în planul pe 1962 și să-mi plouă în casă tot anul 1961, am cerut procesul-verbal și am aflat că tehnicianul nu înaintase procesul-verbal pentru a se întocmi devizul, mai departe de sertarul lui, fapt care mi-a dovedit mie că tot de „niciodată“ era vorba și nu de mai țirziu.

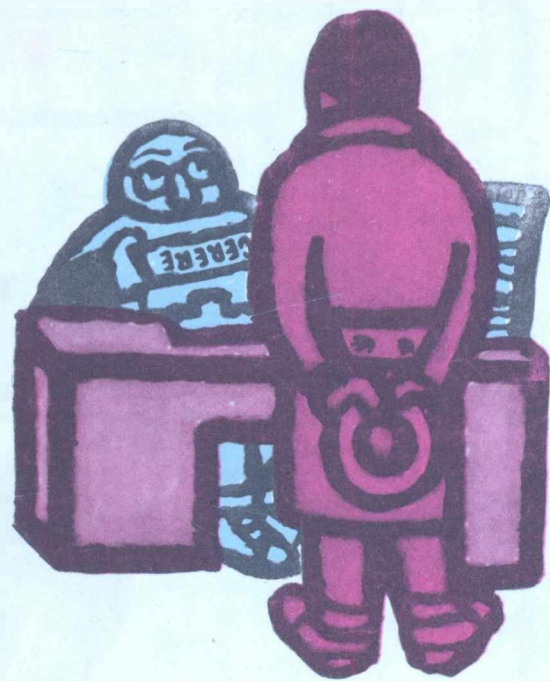
După cîteva zile, s-au luat măsuri și a venit la mine o delegată care a constatat ce constatase și Roman, iar după alte cîteva zile a venit un delegat care a constatat ce constatase și delegata.

Ambii mi-au promis în stil Roman, adică tot ceva cu... reparațiile la începutul lunii, dar nu iulie, ci octombrie. Așa că, pe la mijlocul lunii octombrie am fost în audiență la directorul I.A.L.-ului, care m-a ascultat, m-a compătimit, mi-a promis că vine și a venit. Și cînd a văzut despre ce-i vorba a exclamat fericit: „A! Păi nu-i pericol de accident!“ Noroc că nu eram eu acasă, ci soția, pentru că dacă aș fi fost eu precis ieșea un accident, căci eu sufăr de inimă. Așa că, tot pe-a lui Roman a rămas, adică pe 1962, deși eu am depus cererea în sertar la tehnician la 10 martie 1961.

Deci, nefiind pericol de accident, o să-mi plouă în casă și de anul nou, sobele o să-mi scoată fum ca și pînă acum, vîntul o să-mi bată în dormitor și o să-mi suiere la urechi un cîntec de leagăn, ca de pildă: „Pe-a vîntului aripă dormi ușor și dai în gripă“, dar nu-i pericol de accident, că doar ploaia, fumul și gripa nu sînt accidente, ci cu totul altceva care pesemne nu ține de I.A.L. De I.A.L. ține numai tovarășul Roman, care mi-a ținut cererea trei luni în sertar. Și tot de I.A.L. ține și metoda de a trece în planul pe 1962 o reparație semnalată în martie 1961.

Oare ținînd seama de „tehnica“ tovarășului Roman, nu e cazul să apară în cariera dumisale un pericol de accident?

S. R.

- Cîți ani aveți?
- Cînd am depus cererea, sau acum?

Desen de A. PAVEN

Mi-a bătut iarna la ușă

Iarna — cum e în tradiție —
Începînd de-alaltă seară
Și-a făcut iar apariție
Pe la mine-n ulicioară.

Sub a lunii strălucire
A pășit încet în curte
Și-mi vesti a ei sosire:
Trei bătaii în ușă, scurte.

Iată primele-i cuvinte
Ce mi le-adresă în casă:
„Fă-mi, te rog, un ceai fierbinte,
Pentru că-s cam friguroasă...“

— E mai bun un alt remediu,
I-am răspuns — De astă seară
Ia-ți matală un concediu
Baremi pîn-la primăvară!“

Ea-ncercă o explicație:
— „Știi, am febră de-astă noapte,
Că era curent în stație
Cînd l-am așteptat pe 7.“

Fără nici un pic de milă,
Am oprit-o din tirade:
— Tu și febră! Ești copilă!
N-ai mai mult de zero grade!

Ea zîmbi: Nu-ți pare bine
C-am ieșit din nou la viață!
Alții-s bucuroși de mine
Le-o citesc asta pe față!

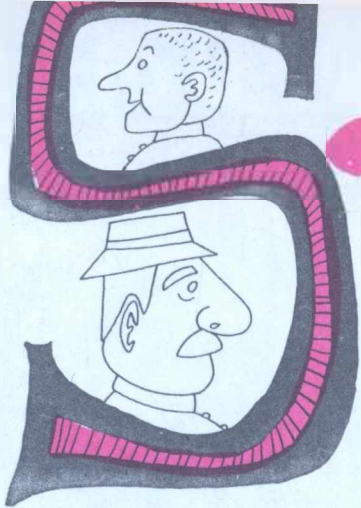
Cel ce nu vine la vreme
La servicii, se scuză clar:
„Iarna mergi-ncet“. Se teme
Că-i polei pe trotuar.

În birourile pline
Îngimfatul țașos trece.
Are un pretext, în fine:
Iarna atmosfera-i rece.

Trîndăvilă își răstoarnă
Denumirea-i de ocară,
Pentru că pe timp de iarnă
El nu este pierde-vară!

V. D. POPA

e pierde..azotul

— Frunte, frunte... da' iacă că m-a făcut de ris. Auzi poznă: cică se pierde ăla, cum îi zice, ... azotul... că am lăsat bălegarul pe câmp o zi... L-am lăsat c-am avut treabă! Da' el o ține una și bună: se pierde azotul...

— Așa o fi, zic eu, că tovarășul inginer al nostru știe...

— Ia nu-i mai ține parte, măi prostănacule, c-odată o-mplinești cu mine... Cum adică o să se piardă ceva când eu sînt cu ochii cit cepele... Nu s-a pierdut nici măcar gunoi, dar-mi-te azot.

Mă pufnește risul.

— Nea Costache, d-ta cam încurci borcanele! Crezi că azotul ăsta se vede așa cum mă vezi matale pe mine?

— Ce-ai zis, mă? Te-ai dat cu inginerul care va să zică...

Și repede coada lopeții cu gând să mă altoiască. Mă feresc rîzînd, și-l zgîndăr mai departe:

— Mă rog, cu mine te descurci... dar să vedem ce faci cu inginerul!

Dacă vede că n-o scoate la capăt nu-mi mai răspunde. Muncеște virtos; ridică brazda, bagă gunoiul, pregătit anume, dedesubt și-n acest timp mormăie pe sub mustață:

— Na, satură-te! Îngrașă-te!

Apoi se îndreaptă din șale, își scoate punga de tutun și-ncepe să-și infunde luleaua. Eu nu scap prilejul ca să-l mai necăjesc puțin:

— Dă-i zor, nea Costache, nu te-opri... dă-i zor, că se pierde azotul...

— Ba te pierd eu de mușteriu când te-oi oțînji cu coada lopeții, spune nea Costache, că-ți umblă melița ceea ca la muieri.

— Nea Costache, poate că inginerul are dreptate, că nu degeaba-i trecut prin școli înalte.

— O fi, da' să nu mă facă de ocară pe mine, om bătrîn...

— Nu te-a făcut de ocară... Ți-a explicat că se pierde azotul...

— Va să zică, mă-nvinuiește, nu?

— Mă rog, să zicem...

— Ei, vezi, cu asta nu mă-m-

Mă apucă un ris cu sughițuri. Rîd, rîd, în timp ce nea Costache mă privește nedumerit:

— Ce-i, minzule, ai mîncat măsălarită de te-a apucat așa deodată?

— Stai, nea Costache, că abia acum am priceput de ce ești supărat...

— He?

Îi explic ce e azotul și cum e treaba cu el la îngrășămintele.

Nea Costache ascultă, apoi se-n-cruntă:

— Mă, tu nu șuguiesti?

— Nu!

— Da' de unde știi?

— Am învățat la cercul agrotehnic.

— Așa?

— Așa!

— Va să zică așa devine cazul cu azotul?

— Întocmai!

— Mda, știu și eu, poate că inginerul n-a greșit...

— Asta, sigur... da', ia spune mai ții supărare cu el?

— Țiu! se-ncăpăținează el.

— Și-atunci ce faci?

— Știu eu ce fac, nu mă mai iscodi. Pînă nu mă încredințez singur, supărarea-i supărare...

— Și după aceea?

— Da' multe mai vrei să știi! După aceea... am să-i dau dreptate!

ION RUȘ

pac și pace! Cum adică, eu, Costache, umblu gură-cască, și pierd ce mi se dă pe mină? Eu n-am pierdut în viața mea un capăt de ață, cum aveam atunci să pierd drăcia asta de azot? Dacă lipsește, se cheamă că l-a luat cineva și pentru asta nu răspund eu și nu trebuie să mă certe... Este?

Desen de
BENEDICT GĂNESCU

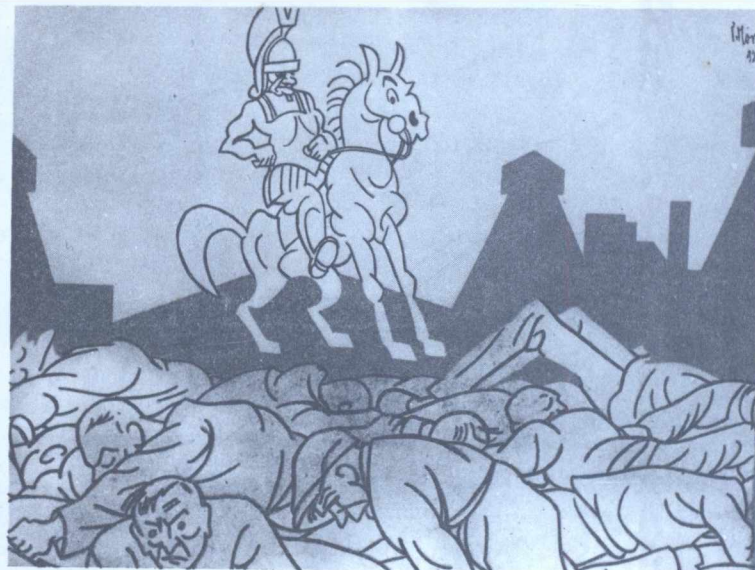
— Alo! N-aveți nici o grijă, tovarășe președinte. Mă ocup de animale: sînt la CALUL BĂLAN...

I. ROSS văzut de PERAHIM

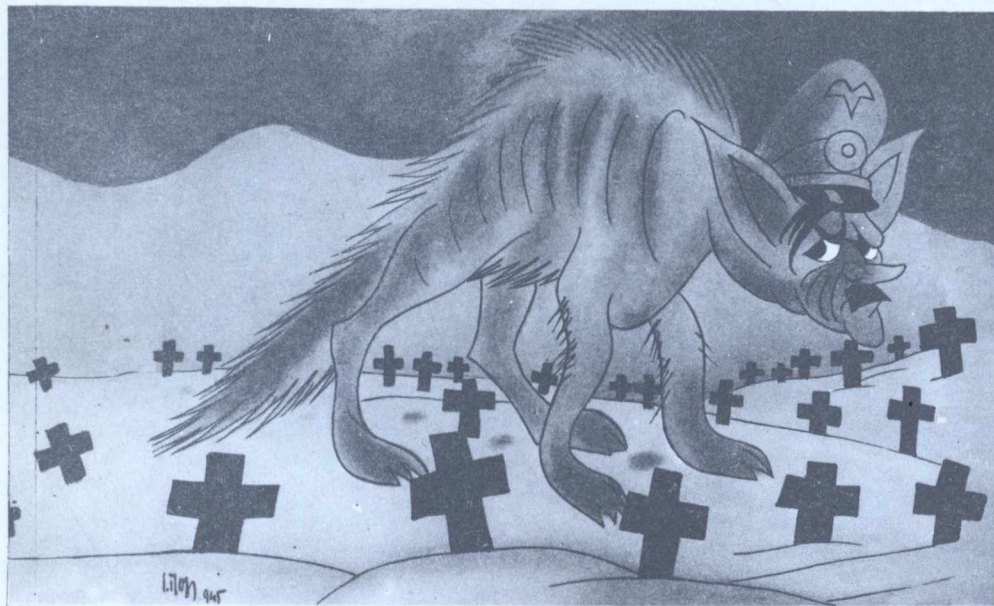
(1929)

DUPĂ MĂCELUL DE LA LUPENI

Ave liliu, morituri te salutant...

(1945)

HIENA LUMII

(1936)

PACEA

NAZISTUL: — Afurisito, nu-mai tu îmi încurci socotelile!

(1952)

Generalul amiral Ridgway a primit din partea lui Truman decorația frunzelor de stejar pentru „faptele eroice” din Coreea.

Le așa fapte...așa răsplăți!

(1960)

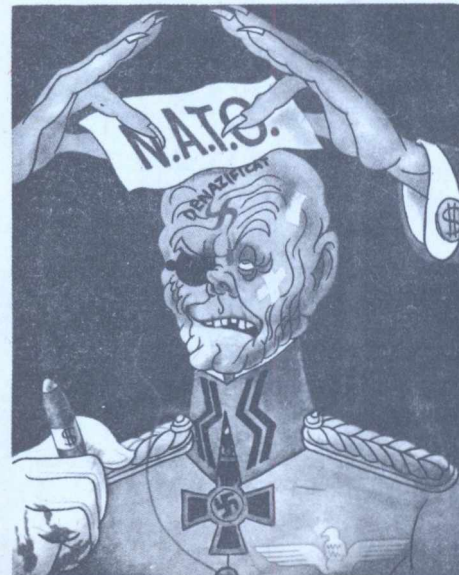
Numeroși criminali de război nazisti sînt eliberați din închisorile americane.

CĂMĂȘILE BRUNE

— Nu vă puteți plînge că nu vă ajutăm să le îmbrăcați iar!...

(1959)

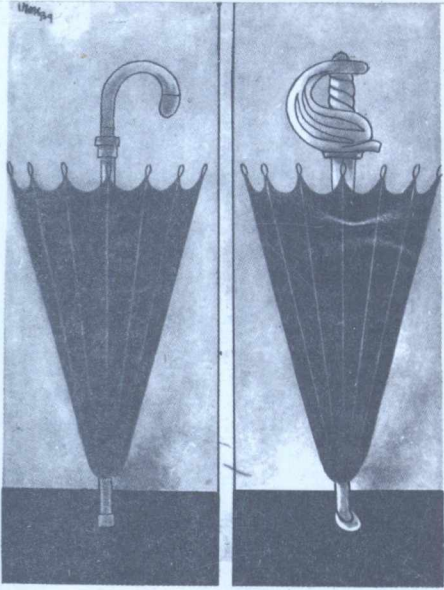

ETICHETĂ NOUĂ...la MARFĂ VECHĂ

RETROSPECTIVĂ DE CARICATURI

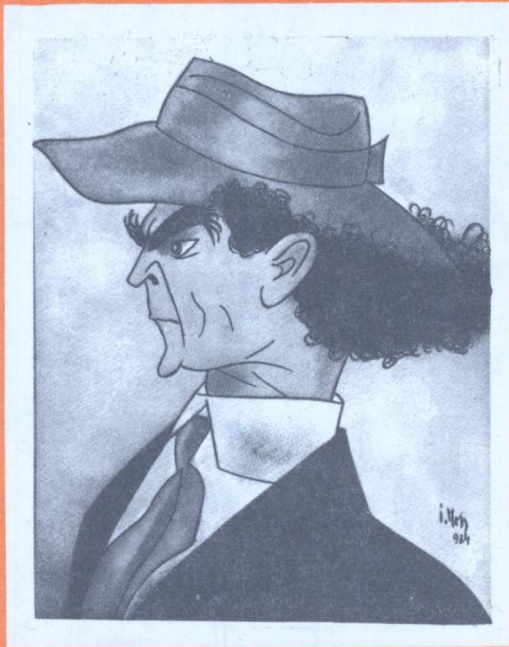
(1939)

UMBRELA LUI CHAMBERLAIN

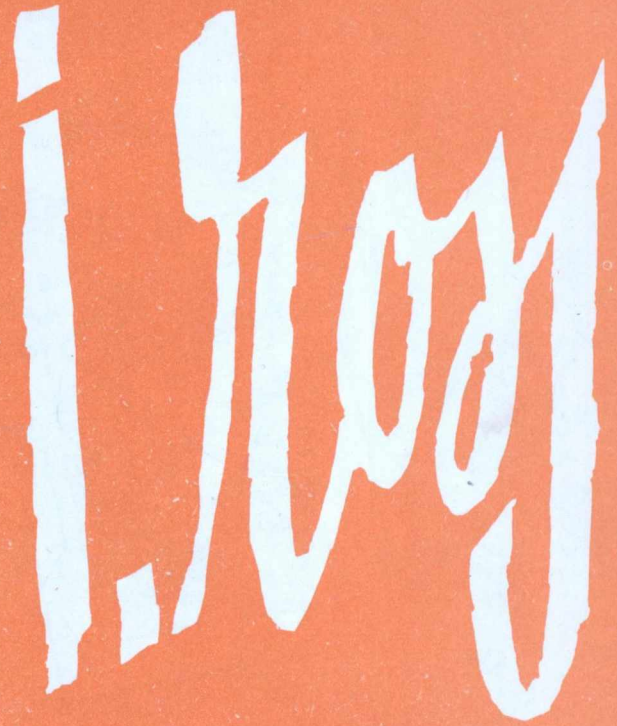

Înainte și după Munchen

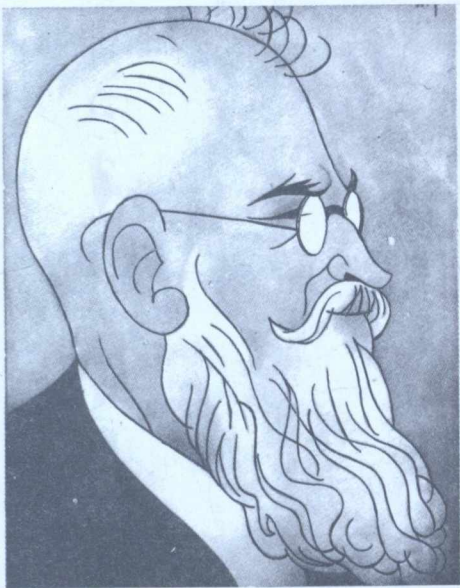
(1934)

ZIARISTUL N. D. COCEA

(1955)

POTEMKINISTUL IVAN SKOBLIKOV

(1954)

POETUL MARCEL BRESLAȘU

(1961)

GRAFICIANA LEA GRUNDIG

(1957)

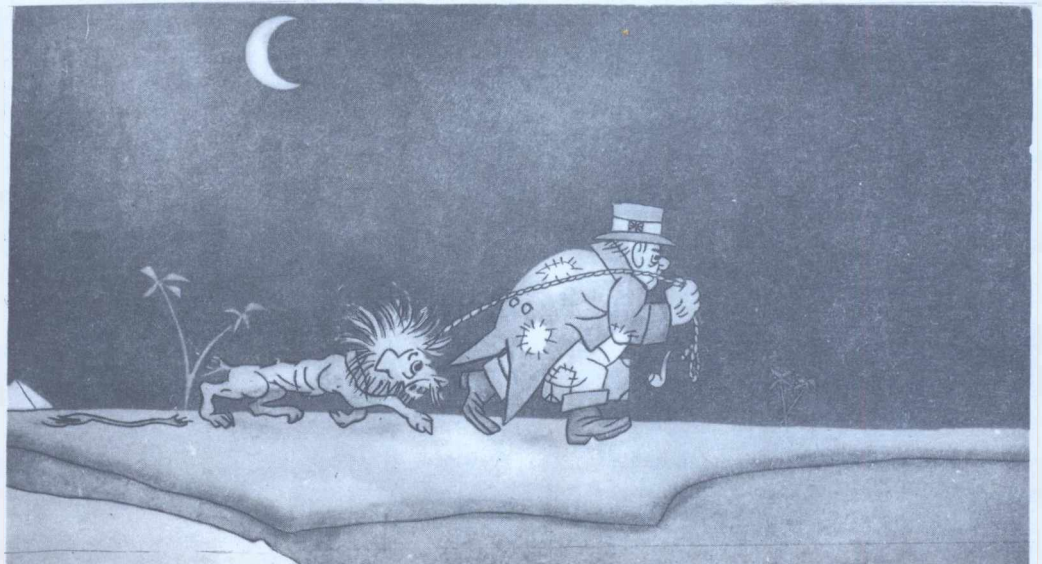
MAREA ÎNTREBARE

ADENAUER: — Tu ești eu, sau eu sînt tu, mein Adolf?

(1959)

COLONIALISMUL BRITANIC

— Ce scurtă-mi pare calea acum la-tors acasă!

În lagărele de concentrare din Elisabethville, în care zac congolezii potriviți lui Chombe, bîntuie tot felul de epidemii. Parcă în restul orașului e mai bine? Acolo bîntuie tot felul de belgieni...

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Atracția dublă, beneficiul înzecit!

În ultima vreme, proprietarii de cinematografe londonezi lansează, pe lângă film, diferite numere de atracție ca acrobație și prestidigitatie, programe de music-hall, dresură de animale și chiar tripouri improvizate în hol. Se relatează că jocurile de noroc aduc antreprenorului beneficii mai mari decît filmul. „Încercați-vă norocul în hol — îmbie reclamele — Bani cu care ați ieșit din hol sînt bani cîștigați!”

Numai banii cu care ați intrat la film sînt bani pierduți!

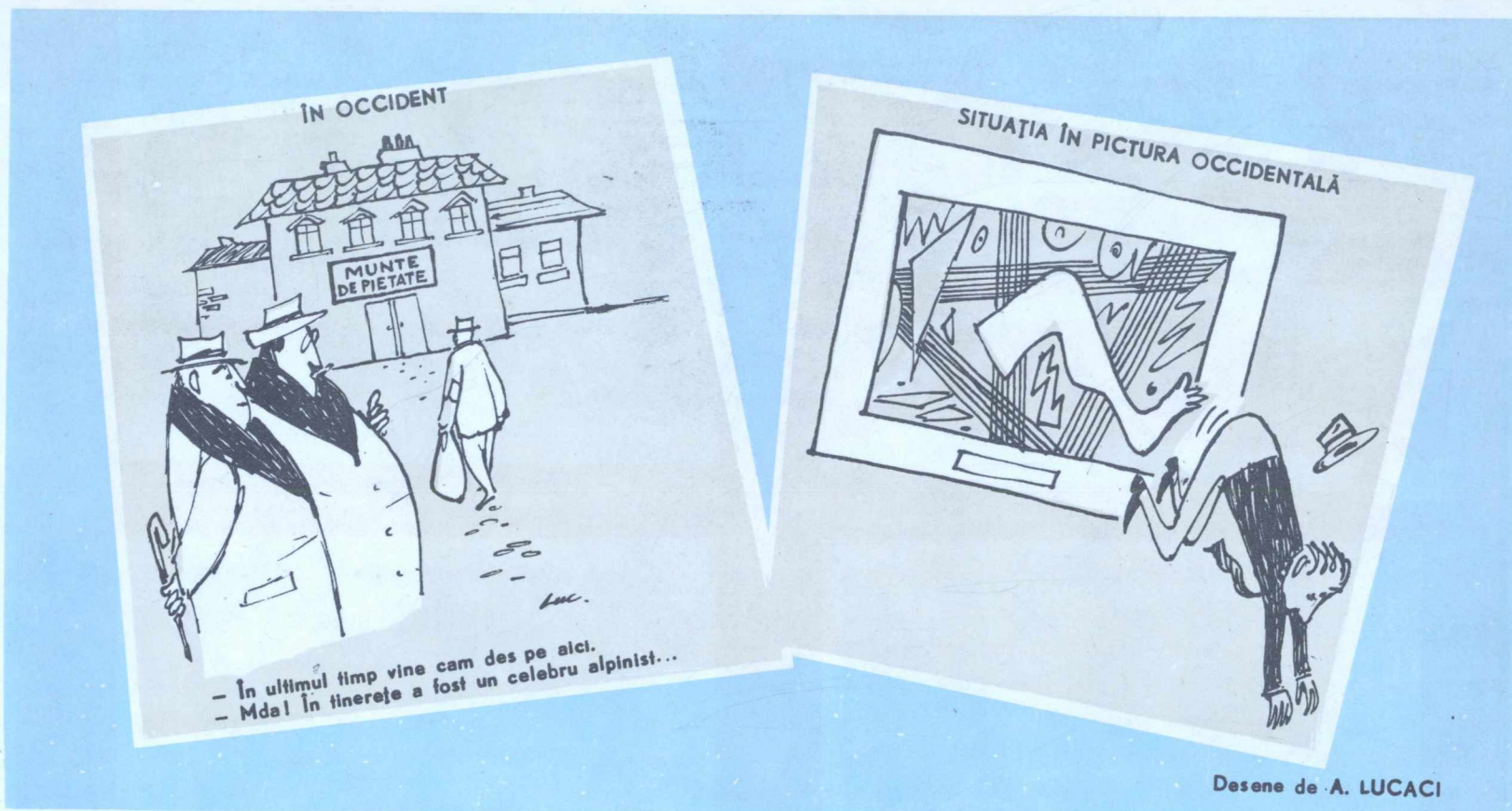
Educație cu economie

Ziarul belgian „Le drapeau rouge” relatează că ministrul educației naționale din Bruxelles a anunțat de curînd realizarea unor economii de un miliard franci pe seama întreținerii școlilor. Se știe că după asemenea „economii” mulți copii nu se mai duc la școală, iar multe școli se duc pe gîrlă. Unde se duc fondurile economisite astfel, nu se știe.

Același ziar relatează ceva mai jos că guvernul belgian va trimite noi unități de parașutiști în teritoriile tutelate Ruanda și Urundi, așa că se vede unde se duc fondurile economisite astfel.

Nașteri în rate

În Statele Unite, patul la maternitate, inclusiv îngrijirea medicală, costă vreo 500 dolari. Dar, pentru cine n-are atîta bănet deodată, poate să plătească și în rate. La naștere, dai un aconto. Pe urmă, dai în fiecare lună cîte o rată, pînă ajunge

Desene de A. LUCACI

ȘTIRI ULTRASCURTE

Neputînd asigura aprovizionarea normală cu apă a orașului, uzina de apă din Viena a limitat recent consumul, interzicînd spălarea autovehiculelor. Autoritățile promit de multă vreme să asigure apă în oraș. Pînă în prezent însă, asigurările au fost... apă de ploaie.

După cum relatează ziarul „Libération”, unii oameni de afaceri americani se plîng că „americanul de rînd nu vrea să aibă de-a face cu politica”. Firește, cu politica guvernului. Că, dacă e contra politicii guvernului, atunci nu mai are de-a face cu politica. Atunci are de-a face cu poliția...

Nu mai e un secret faptul că

rării” ca să publice articole îndemnînd la încetarea grevelor. Se citează numele ziarelor „New York Times”, „New York Post” precum și un ziar în curs de apariție, căruia nu i s-a stabilit încă un nume potrivit. Cel mai potrivit, credem noi, ar fi „New York Șperț”.

Lipsa de școli în Italia este atît de acută, încît anul acesta părinții au trebuit să stea zile întregi la coadă pentru a-și înscrie copiii la școală. Cum să nu stea părinții la coada școlii, dacă școala stă la coada bugetului național?

Cifrele oficiale arată că guvernul belgian cheltuiește în scopuri

rere are despre asta, un oarecare ziarist burghez a declarat:

— Populația, dacă ar ști să se poarte frumos, ar trebui, și pentru atîta lucru, să spună „mersi”.

La care și guvernul, dacă știe să se poarte frumos, ar fi îndreptățit să răspundă „n-aveți pentru cel”

În lumea capitalului, un mare număr de crime, jafuri, furturi sînt săvîrșite de minori. Ocupîn-

Sub regimul lui Ibarra, muncitorilor din Ecuador care lucrează pe terenurile companiei americane „United Fruits” li s-au pus botnițe spre a nu mîncea din ba-

du-se de această problemă, dr. Gibbels, profesor la Universitatea din Londra, a elaborat o „teorie științifică” potrivit căreia delinvența la minori este normală și chiar... utilă societății. Ea dovedește... energia creatoare a copiilor precoci. Un copil precoce — spune el — acționează fără să-i pese de bunul simț sau de morală. De unde rezultă că în lumea capitalistă sînt foarte mulți copii precoci. Și nu numai copii. Uite, de exemplu, dr. Gibbels a crescut mare și tot precoce a rămas!...

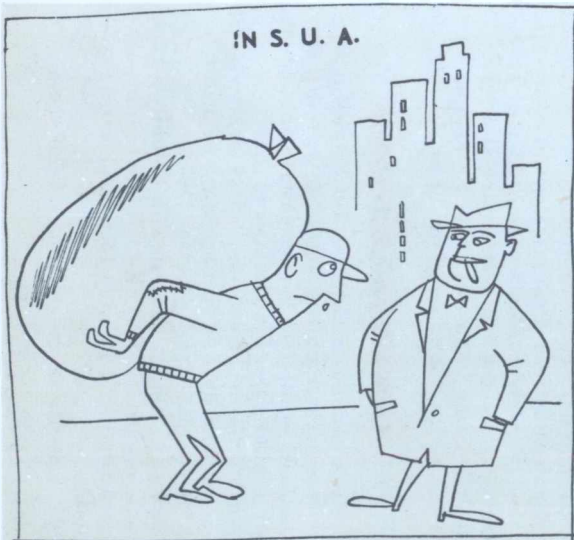
doctorie. Toate-s scumpe focl Scumpe, dar nu inaccesibile: le iei în rate. Sînt societăți care nu fac altceva decît să-ți socotească ratele. Și au ce socoti. Și taxele se plătesc în rate. Copilul s-a născut, hăinuțele s-au ros, doctoriile s-au înghițit, dar ratele merg înainte. Iar dacă n-ai de unde să le plătești, nu-ți face inimă rea. Sînt societăți care te împrumută. Împrumutul, firește, îl restitui în rate. Ziarele relateau deunăzi cazul unei bătrîne care a lăsat moștenire plata ratelor pentru pianul pe care i-l cumpăraseră părinții, cînd era ea mică. Ratele au picat pe capul nepoților, care de altfel, în fiecare lună mai au de plătit alte 14 rate. Astfel, „avantajul“ ratelor te urmărește pînă la groapă. Dar nici acolo nu scapi, pentru că, înmormintările fiind scumpe, groparii se plătesc în rate.

Astfel, avantajul ratelor e că nu dai toți banii odată. Dai toți banii tot timpul, de fiecare dată.

Problema stă în pat!

Dialog între doi șomeri din New-York:

- Ai auzit? Statisticile spun că în fiecare seară, 17.000.000 americani se culcă în pat flămînzi.
- Fericiți oameni!
- Cum?
- Fericiți, pentru că dacă se culcă în pat, înseamnă că au unde dormi. Eu n-am.

- Hello, Bill... cum o duci?...

Desen de H. GUTTMAN

De-ale lor

Sediul Pieții comune de la Bruxelles este pe Intrarea Veseliei nr. 22

*Domiciliul mi se pare
O ciudată-anomalie.
O fi piața o „intrare“,
Însă fără veselie.*

V. D. P.

**O A M E N I
P E M Ă S U R Ă**

În orașul Denver din S.U.A. a fost descoperită o bandă de spărgători, compusă în întregime din polițiști, șerifi și agenți ai F.B.I.

*O bandă travestită-n uniformă,
Deci lupul pus la tîrlă păzitor!
Scandalu-acesta nou, uluitor,
A provocat o panică enormă.*

*Primindu-și partea după „arta“ lor
Și după post (luat prin filodormă!)
Lucrau „băieții“ pe-o rețea enormă
Și, natural, se descurcau ușor.*

*Dar uite (nu știu cum!) se rupse craca
Iar în Denver poliția, săraca,
Rămîne fără oameni, mi se pare...*

*Și, totuși, guvernării nu sînt triști:
Vor angaja în loc, ca polițiști,
...Alți spărgători ieșiți din închisoare!*

STELIAN FILIP

Autoritățile americane pre-tind că nu mai ajută pe emigranții cubani decît cu „anumite bunuri strict necesare“. Anumite bunuri, din care cele mai multe sînt anumite tunuri.

Mende, președintele partidului democrat-liberal, a declarat că primește să facă parte din guvern, chiar dacă Adenauer va fi cancelar.

Desen de V. VASILIU

EI DOI SUB O UMBRELĂ...

PUNCTE OARECUM CARDINALE

Baia mult visată

În orașul Bistrița a început în 1952 construirea unei băi publice în care să se poată îmbăia când pofteste oricine dorește.

Clădirea propriu-zisă a fost terminată de mult dar instalațiile sanitare necesare acestei băi n-au fost încă montate.

Datorită inexistenței țevilor, vanelor, dușurilor, robinetelor și canalelor — baia publică din Bistrița n-a ajuns să fie baie în adevăratul sens al cuvântului — ci a ajuns un fel de punct de atracție, dar nu turistic. Zilnic, aici vin numeroși localnici care se interesează când vor putea să se îmbăieze. Nimeni însă nu le poate da un răspuns exact, nici măcar tovarășii de la sfatul popular care răspund de problema aceasta. „Sintem abia în '61“, a făcut remarcă cineva din cei în cauză „adică la numai nouă ani de când s-au pornit lucrările; așa că sincer vorbind, nu știu de ce atita zor!“

După părerea dumnealui, să aștepți nouă ani intrarea în baie nu-i motiv de supărare.

Ba el

Nu mai fier să nu fi

La I.R.T.A. Oradea se găsesc într-o stare demnă de predat I.C.M.-ului 23 de remorci care totalizează vreo 10 tone de fier. Aceste remorci însă nu pot fi urnite din loc, nu datorită greutateii lor, ci din cauza lipsei unui act de proprietate, fără de care nu este posibilă întocmirea documentelor de casare. Lucrurile stau așa (e drept cam de mult): remorcile, I.R.T.A. le-a preluat de la D.R.E.F. (Direcția regională a economiei forestiere) fără nici o formă. N-a fost nevoie, deoarece D.R.E.F.-ul nu avea remorcile înregistrate. Sosite la I.R.T.A., remorcile n-au fost inventariate nici de astă dată, pentru a nu se crea probabil un precedent... Și dacă remorcile n-au forme (deși cine nu știe cum arată o remorcă) — I.C.M.-ul nu le poate lua, iar I.R.T.A. nu le poate da.

Ar fi totuși o soluție: să se găsească o altă formă care să înlesnească remorcilor să intre pe poarta I.C.M.-ului și legal și repede.

Atunci o să se vadă care din cele două întreprinderi a fost în... formă.

Astrologia în buget

În cadrul Întreprinderii economice raionale Medgidia s-a înființat în urmă cu câțiva timp un bufet în care servește Rusu Maria. Aceasta poartă un halat al cărui aspect te face să crezi că a fost în-trebuințat vreme îndelungată de ajutorul de șofer al unei autocisterne „Peco“.

Cît privește modul în care susnumita respectă normele de igienă, orice comparație am face ar fi cu mult sub valoarea imaginii reale. E deci cazul să se dea la spălat halatul și bufetiera.

Taxa, vă rog!

Unul din responsabilii I.A.P.L.-ului Predeal, pe nume Ion Chițu, în loc să ceară personalului a cărei activitate o conducea, buna servire a consumatorilor, îi cerea bani. Un fel de taxă pentru onoarea de a-l avea șef.

Onoarea aceasta nu i-a prea încântat pe salariații I.A.P.L.-ului Predeal, cu atât mai mult cu cît Chițu ridica mereu valoarea „impozitului“ pe cap de subaltern. Puși într-o astfel de situație, ospătarii au făcut același lucru cu problema în sine. Au ridicat-o pînă a ajuns în cutia poștală de unde a luat direcția acestei rubrici.

Cu acest prilej, este imposibil să nu reținem că un responsabil inventiv ca Ion Chițu e greu de găsit. Și acum, mai ales, deloc...

Carte liberă surse... de odinioară

În biblioteca căminului cultural din Știubieni (reg. Suceava) se găsesc totdeauna cărți multe și interesante. Dar și mai interesant este că în această bibliotecă nu se găsește totdeauna în timpul programului bibliotecara Pintilie Gica.

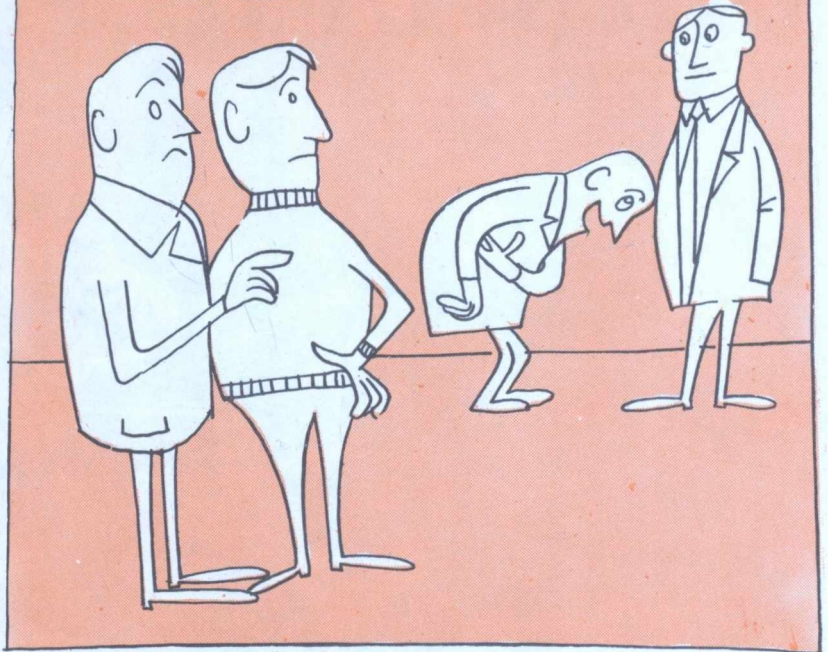
Tot absentînd ba azi, ba mâine, cei ce doresc să citească sînt nevoiți să se rezume doar la lectura orarului afișat la loc vizibil pe ușa bibliotecii, dar lipsit de efect practic.

Care va să zică, munca cu cartea în Știubieni nu merge bine. Ar trebui luate măsuri, că deh! cititorii trec (zilnic pe la bibliotecă) și bibliotecara rămîne... Rămîne în papuci acasă, sau, rămîne cu orele, în piață...

Așa stînd lucrurile să vedem cum rămîne acum...

DAN MANOLESCU

Desen de H. GUTTMAN

— Ai remarcat...? De cîte ori vine șeful pe la noi, Popescu e... plecat!

Cifrul secret

Fiecare om își petrece timpul liber într-un mod mai mult sau mai puțin instructiv. Amicul meu Stelică aparține categoriei... „mai puțin“. Căci dacă zilnic între orele 7—15 îndeplinește funcția de contabil, în restul timpului este de profesiune... crai. „Profesiune“ care i-a adus pînă în prezent două divorțuri și de plătit două pensii alimentare și cîteva scuturături zdravene aplicate de către colectivul instituției.

Îl consideram incorigibil, pe veci pierdut pentru viața normală de familie, cînd într-o zi am aflat că s-a recăsătorit avînd o comportare exemplară. Stelică și fidell E ca și cum ai spune: „lup vegetarian“, „ospătar care vine repede“ sau „umorist vesel“... De necrezut și totuși adevărat! Mă bucuram din inimă și țineam să-l felicit personal, fiind în același timp curios să aflu taina acestei minunate transformări. Prilejul s-a ivit deunăzi, cînd întîlnindu-ne pe stradă am intrat într-o bodegă să bem o bere.

— Felicitările mele, Stelică! Care va să zică, te-ai adunat de pe drumuri...

— Mai bine mai tîrziu decît... prea tîrziu.

— Și vă iubiți, vă respectați reciproc?... Adică, mă-nțelegi... Vreau să zic... tu ești la înălțime? O respecti într-adevăr?

— De respectat o respect, că și ea mă ține la respect...

— Trebuie să fie o femeie și jumătate dacă te-a adus în halul ăsta de cuminențe tocmai pe tine... craiul crailor...

— Nimic de zis... Și ea a contribuit. Dar mai mult îi datorez celeilalte...

— Care din ele? Că, dacă nu mă-nșel, au fost două...

— Nu te-nșeli. Ca să fiu mai explicit, voi folosi numere. Nr. 1, 2 și 3. Spuneam deci că schimbarea mea nu se datorește atît soției nr.3 cît soției nr.2. Mi-a dat o lecție pe care n-am s-o uit cît oi trăi. Dar stai, să-ți povestesc totul de-a fir a păr... Încă de cînd mă căsătorisem a doua

oară, mă hotărisem să mă las de prostii. Dar n-aveam... curajul să mă las dintr-o dată, brusc... Tu mă știi că nu sînt eu omul acțiunilor eroice. Și ce mi-am zis? Cînd vrei să te lași de fumat, nu reduci treptat numărul țigărilor pînă ajungi la zero? Mai ales că soția nr.2 era un model de tact și discreție... Deci aveam condiții optime ca să mă dezintoxic treptat... De altfel descoperisem o metodă pe cît de simplă, pe atît de ingenioasă. Știi ce-i un cifru secret? Ei bine, în agenda mea toate numele, bineînțeles cele feminine, erau scrise cifrat. Iar cifrul era simplu: scoteam din coada numelui respectiv litera A, rămînînd astfel un nume masculin. Bunăoară: Mariana — Marian, Adriana — Adrian, Dorina — Dorin și așa mai departe. Socoteam că nici Sherlock Holmes n-ar putea bănui ceva citînd: „întîlnire Dorin, bufetul Garofița“ sau „marți cadou onomastică Adrian“.

— Într-adevăr, grozav cifru...

— Așa credeam și eu... Dar mi l-a descoperit inamicul... Mă pomenesc că într-o duminică pe la prînz, tocmai ne ridicasem de la masă — vezi că era delicată, săraca... mă lăsase să mîncîc liniștit — îmi zice: „Stelică, dă-mi te rog agenda aceea a ta... Mi-am notat eu ceva în ea... Și unde mă scoate la raport și începe să mă ia la întrebări, de-mi venea să mă bag sub masă de rușine.

— Și ce te-treba, Stelică?

— Ce să mă-trebe? Că ce fel de nume bărbătești sînt alea Tanț, Vioric, Doin, Mioar, Le-nuț, Rodic...

— Parcă ziceai că era un model de tact și discreție...

— Poți să știi ce zace într-un om? Pe toate mi le-a aruncat în obraz...

— Aventurile?

— Aș! Farfuriile... Că în timpul interogatoriului tocmai spăla vesela.

— Tristă veselă, Stelică...

ANDREI BART

UITE-AȘA ÎȚI PIERE GRAIUL

Există diverse expresii nu tocmai literare dar care exprimă foarte plastic ce simte o persoană atunci când se află în fața unei situații care contravine oricărei logici, sau care află despre o întâmplare boacăină, nemaiauzită. Astfel de expresii ca „mi-a stat ceasul“, „mi-a pierit graiul“ sau „mi-a stat mintea-n loc“, deși nu sînt printre frazele de cea mai înaltă ținută literară, îți vin totuși pe limbă în asemenea cazuri.

Mie mi-a stat mintea-n loc, cînd întreprinderea noastră n-a avut de lucru și a hotărît să-și recondiționeze firma, care, ca oricare firmă, trebuia să arate în mod clar, estetic și curat, numele întreprinderii și scopului lucrativ. Să nu credeți însă că mi s-a oprit mintea din cauza asta. Fenomenul s-a petrecut abia după ce direcția noastră s-a adresat, pentru treaba cu firma, întreprinderii „Pavoazarea Capitalei“.

Am primit va să zică de la numita întreprindere un deviz: Demontat, recondiționat, și montat firmă tablă, scrisă la trei rînduri, 1063,40 lei.

Nu e mult. Deși, ca să fim drepecți, „demontat firmă“ înseamnă adică s-o dai jos din perete. Și „montat firmă“ înseamnă s-o agăți la loc în cui. Pentru că însă într-un deviz ești obligat să întrebuițești termenii tehnici, și nu poți să scrii: „Dat jos firmă“ și „agățat la loc firmă“, nu m-au deranjat termenii devizului și nici prețul, ținînd seama că e o firmă mare care urma să fie și recondiționată. Deci una mie și șasezeci și trei de lei și patruzeci bani. „Bun, tovarăși, am spus noi, primim!“ Și pentru că rugasem ca firma să fie montată nu la etajul I unde fusese, ci la etajul doi, ni s-a spus că treaba asta va costa în plus. Am fost de acord. Dar, și aici a început mintea mea să-mi stea în loc, am mai primit un deviz: „Pentru montarea și demontarea unei schele metalice de 20 metri lungime, 9,60 metri

înălțime și 1,80 metri lat la sediul întreprinderii pe timp de 15 zile. Total schela 2813 lei“.

Ne-am dat seama imediat că e o eroare și am pus mina pe telefon:

— Tovarăși, ne-ați trimis un deviz pentru o schelă metalică.

— Da!

— Păi noi nu demolăm, frate!

Avem de agățat o firmă! Ne-ați adresat greșit devizul!

— Nici un greșit!

— Cum nici un greșit?

— Devizul e pentru dumneavoastră!

— Tovarăși dragi, am insistat, dar noi nici nu demolăm, nici nu construim o supraetajare. Vrem să agățăm...

— Să montăm...

— Pardon, să montați o firmă!

Știți? O firmă! S-o puneți sus, în câteva piroane, la etajul doi, ca să vadă lumea că noi sîntem ăia care lucrăm acolo! Ne-ați trimis un deviz de 1063 de lei! De acord!

— Da, dar trebuie schelă!

— Metalică?

— Da!

— De ce?

— Ca să montăm firma! Pe ce vrei dumneata să se suie oamenii care montează? Pe aer?

— Și va să zică... ne costă firma 1063 și...

A trecut altul la telefon pentru că ăstuia îi pierise graiul. Și a continuat al doilea:

— Adică ne costă firma 1063,40 și schela 2813?

— Da! Total 3876 lei și 40 de bani!

— Adică aproape 4000 de lei ca să...

A trecut al treilea la telefon pentru că și ăsta a ieșit din cursă. Și a vorbit în continuare:

— Alo! Pavoazarea Capitalei?

— Da!

— Frate dragă, făceți-ne să pricepem ceva, că uite la noi aici e jale. Cad ca muștele! Mai scrieți în deviz că schela trebuie să stea la sediul nostru 15 zile!

— Da!

— De ce, dragă?

— Păi pînă agă... adică pînă montează firma!

— Și-o să stăm 15 zile cu schelă ca să ne agățăm o firmă?

— Da!

— Dar oprim circulația, tovarășe!

— Nu, că o montăm pe trotuar!

— Firma?

— Schela!

— Tovarășe iubit, dar înțelege-mă, de ce să dăm noi 2831 pentru o schelă metalică, cînd noi vrem să agățăm numai o firmă de tablă?

— Și oamenii să stea în vînt?

— Nu. Pe o scară. Sau pe două scări. Sau pe trei scări. E o firmă, nu-i un pod!

— Noi lucrăm cu schelă!

— Și de ce nu lucrați cu scară?

— Tovarășe, nu te băga în metodele noastre!

— Și de ce să nu mă bag, dacă metodele voastre au deficiențe?

Nu-i păcat de munca asta la schelă, ca să agățăm o firmă?

— Nu-i păcat, că plătiți!

— Adică nu-i păcat că plă...

A trecut al patrulea, pentru că și pe ăsta l-au scos pe brațe de la telefon. Al patrulea însă a procedat altfel:

— Alo! Pavoazarea Capitalei?

— Da!

— La revedere, tovarăși!

Și după acest respectuos rămas bun, a dat telefon la IREB, a cerut contra cost o scară automată montată pe mașină, scara a venit, doi oameni au agățat firma, a costat cîteva sute de lei, și s-a terminat povestea.

Fără schelă metalică, fără țevă, fără nade, fără dulapi, fără țevă, și fără monteaur, fără „15 zile la sediu“ și fără 2813 lei. Numai cu o scară, cu doi tovarăși și cu cap.

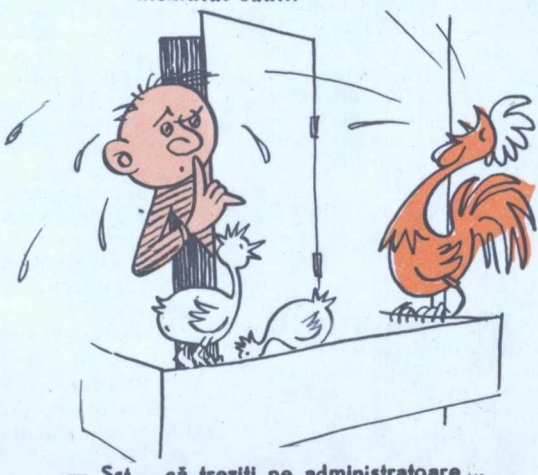
Pentru că, dacă o s-o luăm așa, uite, eu mi-am cumpărat ieri un tablou și vreau să-l pun acasă pe un perete. Păi bine, măi tovarăși, pentru treaba asta trebuie să-mi ridic o schelă în sufragerie?

Mai socotiți, dragilor, mai socotiți.

SADI RUDEANU

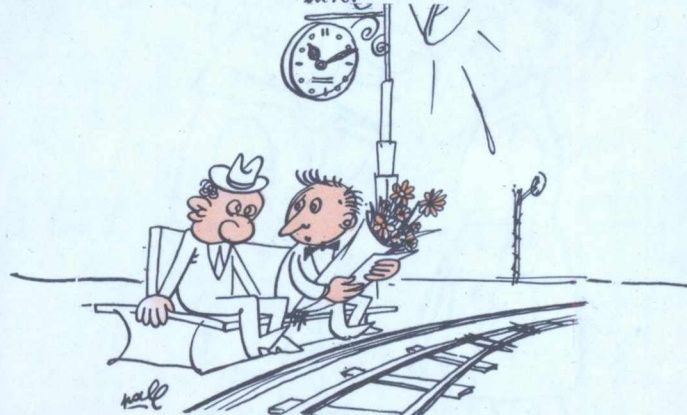

Locatarul Constantin Agarici din București, str. Cobălcescu nr 38, crește păsări pe balconul apartamentului său...

— Sst... că treziți pe administratoare...

La trenul de persoane 1004 de pe ruta Craiova-București Basarab se primesc colete avînd destinația București-Nord, din care cauză predarea coletelor se face cu multă întîrziere.

— Abia aștept să-mi revăd soția...
— Și eu coletul...

Desene de T. PALL

O POVESTE CU PRETEXTE

— cu prolog și epilog —

Prolog

De Coca m-am îndrăgostit ieri seară
Cînd la chermезă, dintre-atitea fete,
Mi-a rezistat cincizeci de piruete
La vals, pe un parchet freat cu ceară.

Deși eram colegi de-aproape-un an
(Am fost întii la contabilitate)
Eu am descoperit-o, din păcate,
Abia acum,... cînd sînt mutat la plan.

...Și uite-așa între un vals boston
O rumbă, un tango sau un foxtrot
Mi s-au aprins călciele de tot
Cînd mi-a trimis săgeata Cupidon.

M-a coplesit cu verva-i sclipitoare,
Cînd a cîntat cu ritm o melodie,
A spus și glume, chiar și-o poezie
(Eu mă topeam ca cearc, pe picioare).

Și amintindu-mi cum că în brigadă
Ne-ar prinde bine-o astfel de artistă
Cu voce și talent de cupletistă
I-am spus și ei să vină să ne vadă,

Și să ne-ajute... cred c-ar merge strună...
...Eu chiar lucrez acum la un cuplet
Care se poate spune în duet...
I-am sugerat să-l facem împreună.

Cocușă m-a privit, n-a spus nici „pis“
Apoi pufnind mi-a ripostat anume:
— Brigadă? Fuși de-aici, te fuși de glume,
Eu n-am talent... Ce, vrei s-ajung de ris?

Am insistat... zadarnic orice trudă...
N-am reușit cu nici un argument
„Iubirea-mi“ susținea: „nu am talent“
Și altceva nici nu voia s-audă.

Epilog

Cînd a cîntat iar la chermезă, altădată
I-am spus: „Chiar n-ai talent! Și ești
cam fadă!“
(Și umblă-acum să între în brigadă
Cu să-mi arate că e talentată.)

I. RAMURĂ

SCRISORI DE DRAGOSTE

La cererea unor cititori care n-au curajul să-și declare dragostea verbal în fața persoanelor în drept, publicăm mai jos câteva modele de scrisori de dragoste-tip, pentru îndrăgostiți de profesii diferite.

UN VÎNZĂTOR DE LA ALIMENTARA

Duduiță dragă și stimată clientă, îți declar că ești singura cumpărătoare căreia îi cîntăresc șunca de Praga fără bătaie de cîntar, ceea ce constituie dovada supremă că sentimentele ce-ți port sînt de prima calitate, drept care ți le livrez netto fără ambalaj, cu plata direct la vînzător. De cîte ori intri în magazinul nostru dau fuga să-mi schimb halatul, apărînd apoi în fața d-tale alb și imaculat ca o telemea.

De mult voiam să-ți spun că ochii d-tale sînt negri și strălucitori ca măslinile de șaispe, care sînt excelente și rău faci că nu vrei să te autoservesc măcar cu o litră contra cost, pentru a le consuma împreună cu niște țuică bătrînă de Văleni cu prilejul logodnei noastre. Dă-mi răspunsul o dată cu bonul de șuncă și mai poftim pe la noi.

UN FOTBALIST

Stimată spectatoare, ți-am recunoscut glasul din cele cîteva sute de pe stadionul din orașelul nostru. Am simțit că strigătul d-tale „Hai băieții!“ îmi era adresat direct și personal ca o pasă precisă și m-am grăbit să ies la interceptie înspre careul inimii d-tale. Ar fi pentru mine o lovitură de pedeapsă dacă m-ai ține atîtea etape consecutiv pe tușa indiferenței care îmi taie elanul dragostei ce m-a prins în plasa ei ca pe o minge intrată în poartă.

De cîte ori am încercat să-ți vorbesc am avut sentimentul că am tras în bară datorită jocului de cap pe care-l practici de la stînga spre dreapta și retur în semn de negație. Te avertizez că nu admit să fiu driblat în jumătatea mea de teren.

În așteptarea deciziei d-tale te rog ca la viitoarea noastră întîlnire ce o voi susține în deplasare la domiciliul d-tale, să nu-mi mai trîntești ușa în nas și să mă lași în aut de poartă, obligîndu-mă astfel să mă adresez colegiului de arbitri compus din membrii familiilor noastre care ar fi bucușoși să fuzioneze în vederea organizării unei partide la tenis de masă... cu 24 de persoane, magnetofon, șampanie, dans, antren, confeti și surprize cu prilejul nunții noastre.

P. conf. RADU RĂDULESCU

PÎN-SĂ VINĂ TRENUL...

Cînd am intrat în casă familia s-a dat speriată în lături. Și avea de ce să fie speriată. Sub ochiul drept se lăfăia o vîntăie, bătînd în șanjan, în mijlocul frunții se înălța semeț un cucui binîșor dezvoltat, iar lungul nasului era străjuit de o zgîrietură cu inflexiuni roșii-singerii.

— Ce s-a întîmplat? Îngînă soția.

— Nimic. A împlinit frate-meu 35 de ani.

— Și? Asta-i motiv să vii stîl-cit acasă? V-ați îmbătat! Și în loc să ciocniți un pahar, te-a ciocnit pe tine. Frumoasă petrecere! Împlinește bruta 35 de ani și-și tratează invitații cu vinătăi și cucuie. Îmi inchipui ce-o să fie la 40! O să vă trimită acasă în ghips!

— Draga mea, nu-i frate-meu de vină.

Dar cine, mă rog, biciclistii?

— Șeful de gară.

— A fost și el la petrecere?

— Nu, el a fost la bătaie.

— Care bătaie, omule? Și pentru ce te clatină cînd vorbești? Să știi că te-a izbit cînd pumnul în creierul mic. Dar cumnată-ta, nevasta lui frate-tău, n-a intervenit? Nu v-a despărțit?

— Nu, ea nu ne-a despărțit. În schimb nevasta șefului de gară...

— Ea v-a despărțit?

— Ea ne-a împărțit.

— Ce v-a împărțit? A fost petrecere cu dar?

— Cu pumni. Dar n-a fost petrecere.

— Dar ce-a fost?

— A fost peron.

— Să știi că te-a izbit și în creierul mare. Vorbești fără șir. Măi omule, întinde-te aici pe divan, liniștește-te, adună-ți mintea și povestește ce s-a întîmplat. Iar tu, Gigele, telefonează la policlinică. Să vină cineva de urgență.

TEORIA CHIBRITULUI

— Tovarășe Mitrică, ce facem frate cu feciorul dumitale?

— Te preocupă copilul meu? Lasă, nu te frământa, că am eu grijă de el...

— Nu vorbesc de griji, vorbesc de geamuri. E al treilea geam pe care Dănuț al dumitale mi l-a spart săptămîna asta.

— Ce te miri? Sticlă slabă! Remaiată. Calitatea II. De ce nu schimbi cooperativa? Știu eu una care vinde geamuri groase.

— Asta-i bună! În loc să-ți prelucrezi feciorul să nu mai zvîrle cu pietre, mă prelucrezi pe mine. Ieri a aruncat un bolovan, că nu rezista nici placajul.

— Ce te miri? Placaj slab! Și-apoi ce să-i faci! Copiii de azi! Sportivi!

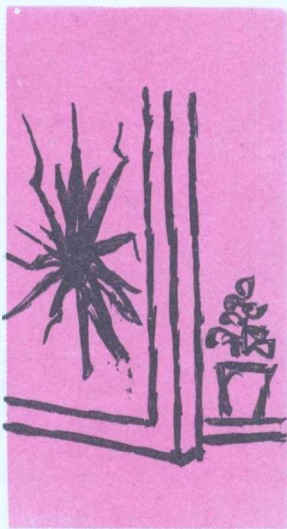
— Mai sînt și alți copii pe strada noastră! La fel de sportivi. Dar mai puțin precoci, cînd e vorba de geamuri!

— Judeci greșit, tovarășe. Se cunoaște că n-ai copii!

— Da, dar n-am nici geamuri!

— Ei, cu geamurile e simplu, le iei de la cooperativă. Cu copiii însă, e poveste mai complicată. Pînă îi crești, pînă îi înveți! Trebuie să le faci și cîte o bucurie.

— Dar nu pe geamurile mele. Fă-i bucurii pe geamurile dumitale...

— Ce să mai discut cu dumneata! N-ai copii, nu le poți înțelege sufletul. Asta e!...

Paac! Trosscl... Poocl!...

— Ce s-a întîmplat? sare tovarășul Mitrică.

— Uite, răspund eu fericit, un copil ți-a spart geamul!

— Aoleu! Mi l-a făcut țîndăril... Mă, derbedeule, mă stai că-ți arăt eu țiel!... Așa... Asta e joacă?... Hai? Să spargi geamurile oamenilor? Na! Să mă ții minte. Ținel!...

— Lasă-l, tovarășe Mitrică!...

— Cum o să-l las, frate?... Astăzi sparge un geam, mîine o să-mi spargă capul!

— Ce te miri! Cap slab!...

— Mă, de ce ai spart geamul?

— Judeci greșit, tovarășe Mitrică!...

— Îl judec eu bine, n-ai dumneata grijă!... Hai cu mine la taică-tu, pușlama!

— Dar cu sufletul copilului cum rămîne?

— Nu știu, n-am vreme de suflet acum! Întîi să plătească geamul. Doi poli. Concret. Pe urmă discutăm și despre alea sufletești.

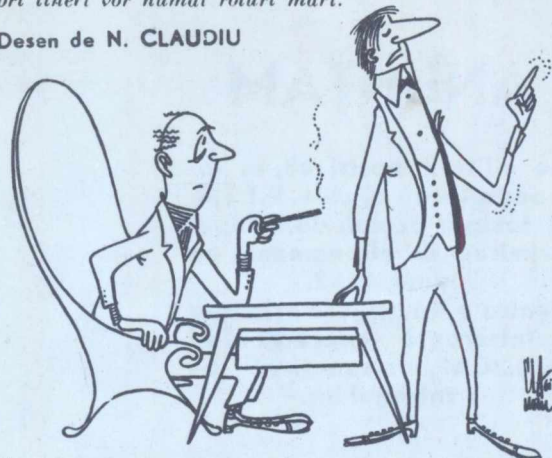
— Păi ziceai că asta înseamnă sport. Că feciorul dumitale e precoce...

— Păi e! Ce? L-ai văzut vreodată spărgînd geamurile mele?...

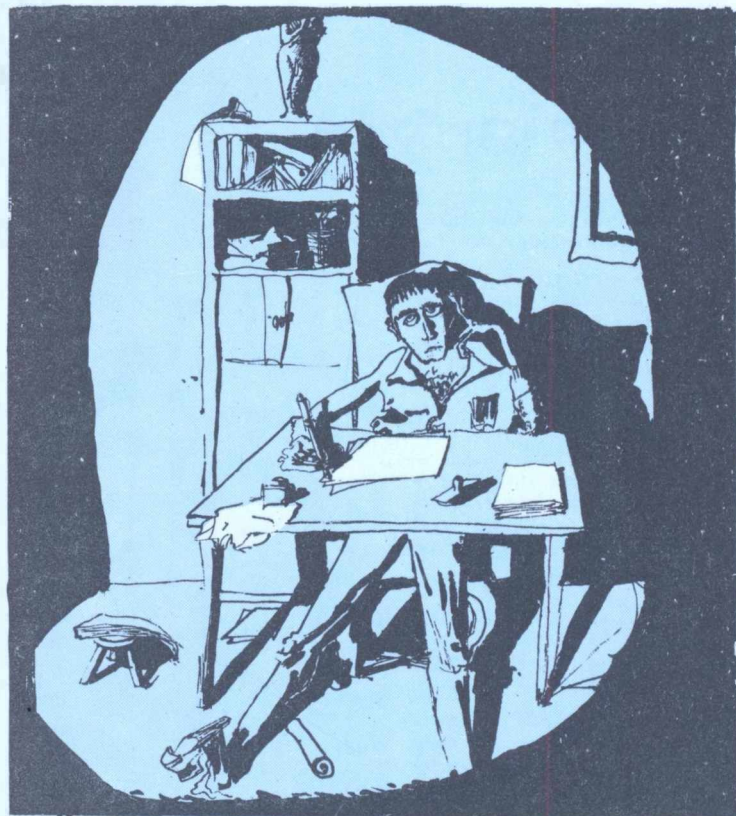
AUREL MĂDÎRJAC

Unii actori tineri vor numai roluri mari.

Desen de N. CLAUDIU

— Ești de-o lună în teatru și vrei rolul lui Hamlet! Pe ce te bazezi?
— Și eu sînt orfan de tată, ca și el!

Versuri albe... albe

Desen de BANUȘ TUDOR

— Un dentist, mămico?
— Un neurolog, nu-l vezi cum vorbește?

Mi-a pus nevasta un săculeț cu gheață pe frunte, mi-a tamponat nasul cu apă oxigenată și mi-a spus îngrijorată:

— Dragul meu, îți amintești? Ai plecat la fratele tău Nicolae, la Boureni, lângă Craiova. Te-a invitat la aniversarea lui. 35 de ani.

— De pumni! am oftat eu ca prin vis.

— Ce are Nicolae cu tine? De ce te-a năucit în bătaie?

— Nu el.

— Dar cine?

— Tatu Cornel, șeful de gară.

— Care șef de gară?

— Din gară.

— Care gară?

— Acolo unde se bate! Boureni.

— Ai avut cu el o discuție?

— Nici nu l-am văzut.

— Dacă nu l-ai văzut cum te-a bătut?

— Uite așa m-a bătut: dă-i, dă-i și iar dă-i!

— Și tu? N-ai răspuns?

— N-am răspuns, am întrebat: de ce dai, nene?

— Nu înțeleg cum l-ai întrebat dacă nu l-ai văzut!

— Păi nu l-am văzut fiindcă mă aflam cu fața spre Biroul de mișcare și cu spatele în pumnii lui. Să fi văzut tu mișcare pe spate!

— Ce treabă ai avut cu șeful?

— Eu n-am avut nici o treabă cu el; a avut el treabă cu mine. Nu vezi cucuiul?

— Și de la ce s-a luat?

— Nu mă enerva! am răcnit eu. Nu-ți spun că nu s-a luat? S-a dat! Asta-i, felul lui: caută nod în papură și provoacă scandal.

— Bărbățele, scumpule, incepu să scîncească nevastă-mea, lasă că o să te faci sănătos. Ai scăpat tu și dintr-o meningită!...

— Aia a fost fără pumni!...

— Și cine mai era acolo la bătaie?

— Nevasta șefului de gară.
— Și ea n-a intervenit?

— Ba da, aici, sub ochiul drept, a intervenit ea.

— Vai de capul tău!

— Parcă nasului ce-i lipsește?!

— Trebuia să strigi după ajutor.

— Am strigat. Și m-au bătut mai virtos!

— De ce?

— Fiindcă am strigat. Ziceau că să strig acasă, nu într-o instituție de stat.

— Sărmanul de tine. Și cine se mai afla acolo?

— Morcov.

— Ce nevoie aveai de morcov?

— Nu eu, șeful de gară.

— Minca morcov?

— Îl bătea.

— Îl făcea sotel?

— Îl făcea vinăt! Și zbiera!

— Gigele, ce-i cu neurologul?

— Vine, mămico!

— Să vină mai repede, că iar a făcut tătucul o criză! N-auzi ce spune? Morcovul zbiera.

— Păi dacă l-au bătut. Și ce se mai ruga el: „Tovarășe șef, mă confunzi; cu mine nu ai absolut nimic. Eu sînt Morcov Pantelimon și sînt în trecere pe aici.“

— Și șeful ce-a răspuns?

— Zicea că n-are importanță dacă e flotant. Că au mai trecut și alții prin gara Boureni și n-au scăpat fără bătaie. Și Bîna Elena din Calafat, și Ghiță Cornel din Boureni, și Constantin Ceaușu din Afumați.

— Și după bătaie ce-a urmat?

— După bătaie m-a întrebat șeful: „Ce bilet vă dau, clasa a II-a?“

— De ce clasa a II-a? Că doar m-ați bătut clasa-ntii! Zice el: „Iar începi? Pentru care tren vrei bilet? Personal?“

— Ce personal, tovarășe! Să-nitar!...

ILIE BARBU

ANUNȚĂM

pe cititorii noștri că, în întreaga țară, oficiile P.T.T.R. și factorii poștali au început primirea de abonamente pe anul 1962.

Pentru a vă asigura primirea neîntreruptă a revistei „URZICA”, abonați-vă pe întregul an.

Epigrame

Unui doctor care primește plocoane

*Te cinstește fiecare
Cu o rață sau boboc
Asta-nseamnă, cum se pare
Că nu ești cinstit de loc...*

Unui student cîntăreț amator

*Notele de sus — se spune —
Le atacă, viguros.
Ce păcat că-n sesiune
La doar... notele de jos!*

Aurel Codreanu — student

Unuia care dă lucru de slabă calitate

*Pentru lucrul cu pricina
Evident doar tu porți vina,
Pentru că la calitate
Obții... zero rezultate.*

Ceasul Statului popular din Tr. Severin merge... în rate.

*Ceasul asta de o vreme
Nu ține cu timpul pasul
De-aia spun severinenii,
Merge nene, de-ți stă ceasul!*

Aristică Băghină
Tr. Severin

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariatul 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariatul de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA SCINTEII, BUCUREȘTI

SCUZA RISIPITORULUI

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Nu așa, nea Vasile! Înfi la C.E.C. și pe urmă la bodegă!
— Dumitale ți-e ușor, dar eu vin din partea astălalaltă...

DELEGA

— Costică!

Exact lângă trotuarul pe care treceam se oprește un taxi din care se apleacă în afară fostul meu coleg de liceu.

— ... Georgică!

— Să trăiești, mă Păsărilă, suie!

— De cînd nu te-am mai văzut!

— Eh, așa desparte viața. Eu lucrez acum la Timișoara. Sînt în delegație... Tu tot aici?

— Da, tot aici. Cu ce treburi?

— Trebuie să vorbesc cu inginerul meu de la minister... Și nu-l găsesc!

— Pe la biroul lui din minister ai fost?

— De-acolo vin... Era plecat!

— Și de ce nu l-ai așteptat?

— Păi am și altă treabă, măi băiatule... Las' că mă-ntorc mai tîrziu. Șofer, oprește, te rog, aici lângă blocul ăsta galben...

Costică... așteaptă-mă două secunde, trebuie să-i las soacră-mi, care stă aici, o scrisoare de la fie-sa și după asta sînt omul tău... (șoferului): Mă-ntorc imediat...

— Mă Georgică, să nu întîrzi!

— La soacră?!

— Așaa!... Acum dacă ești bun, tovarășe șofer, în Vatra Luminoasă, la Alimentara cea mare.

— Se asfaltează, trebuie să ocolim.

— Ocolește suflete, ocolește!

— Și stă acolo?

— Cine?

— Stă acolo inginerul?

— Nu! Doctorul.

— Bine, dar ce cauți tu la doctor?

— Un mops. Așteaptă-mă!

Cînd s-a întors avea în lesă un pui de mops. L-a suit în mașină...

— Ce zici? O frumusețe: cîine lăbos, cu ochi bulbucați și cu dinții afară. Țsta cînd apucă rămîne cu bucată!...

— Dar voi la întreprindere ce faceți cu cîinii?

— Cum, la întreprindere?

— Păi tu pentru cine l-ai cumpărat?

— Pentru fie-mea...

— Și... adică delegația ta... inginerul...

— Mai iute, șofer, că la 12 nu mai primește pe nimeni!

— Ba primește, intervin eu.

— Nu primește. Ce, instituția asta e tramvai să intri la orice oră?

— Ministerul e deschis!

— Dar facultatea nu!

— Păi cum o să intri cu cîinele la facultate?

— Da' ce, la facultatea de medicină veterinară ai avea pretenție să intru numai cu tine? Pe chei, șofer!... Fără injecție nu-mi primește mopsul în tren.

— Și la inginer, la birou, nu te mai duci?

— Nu!

— De ce?

— Nu ți-am spus? Nu era acolo!

— Și de fapt unde era?

— Alături, în alt birou.

— Și nu l-ai așteptat?...

— Nu, că mă grăbeam.

— De ce?

— Să mai găsesc mopsul! Mulțumesc, șofer. Păsărilă, așteaptă-mă. Achită taxiul. Ne-ntoarcem pe jos.

— Gata! Hai!

— Unde mergem?

— Să ne mai plimbăm! Nici n-ai idee ce emoționante sînt locurile școlăriei noastre. Uite, de pildă, Cișmigiu! Hai, Tom! cuțu, cuțu! Pe nea Mișu de la istorie l-ai mai văzut?...

— Parcă spunea că te grăbești!

— Da, mă grăbesc, dar nici ca voi, bucu-reștenii. Graba strică treaba!

— Bine, dar delegația...

— Învățați de la mine!... Calm... Tact... Răbdare... Nu-i așa, cuțule?... Vezi, dacă mopsii ar avea coadă, Tom m-ar aproba.

— Bine, dar nu mai ajungi la minister.

— De ce te răstești? Cine te contrazice?

— Și semnătura?

— Care semnătură?

— A inginerului.

— Care inginer?

— Delegația, mă Georgică!

— Ce, și tu ai o delegație?

— Nu mă, a ta.

URZICO DRAGĂ,

Întreprinderea „Șantierul de construcții hidro“ din Tulcea posedă un vapor care este înzestrat printre altele și cu o stație de radioamplificare.

Această stație însă, într-o zi n-a mai amplificat nici un sunet și atunci a fost demontată și trimisă la reparat la cooperativa „Progresul“ din București.

După un timp oarecare, anunțați că stația e din nou în... voce, ea a fost readusă în Tulcea și instalată pe vapor. Cîteva scurte manevrări ale contactelor și toate încăperile vasului au fost inundate... cu cîntece.

Dar curînd, operatorul a observat că stația de radioamplificare capătă brusc proprietăți de reșou pus în priză. Se încinsese că puteai s-o folosești la încălzitul ciorbei.

Drept urmare stația a trebuit să fie iarăși expedită în Capitală, de data aceasta însă pentru a i se repara reparația.

Spune te rog din partea mea celor de la cooperativa susmenționată că în ceea ce privește

calitatea unor lucrări sînt în regres cu „Progresul“.

Gorgu Z.
I.S.C.H. — Tulcea

URZICO,

Chioșcul de vînzare a cîrnii din comuna Doicești (raionul Tîrgoviște) este gestionat de Dorobanțu Ilie care distribuie numai carne de calitate I-a în ceea ce privește prețul. Aceasta se datorește faptului că dînsul nu defalcă carnea pe categorii, probabil pentru a nu știrbi prestigiul bovinei care înainte de a ajunge pe tețghea sub formă de antricoate, os cu măduvă și vrăbioare, era socotită o mîndrețe de vacă.

Dar să vezi ce-i curios: cumpărătorii, deși sînt păcăliți, nu le vine să rîdă.

De aceea n-ar fi rău ca Dorobanțu să nu mai... glumească.

Pințaru Constantin
Schela Tîrgoviște,
regiunea Ploiești

URZICUȚO,

Dispensarul medical I. F. Băbeni (regiunea Argeș) a devenit bine cunoscut în urma unor performanțe obținute de către personalul sanitar. Într-un singur an în acest dispensar au fost făcute praf, și parțial, bucățele, 24 de termometre și 36 de seringi.

Nimeni nu spune că aceste instrumente nu sînt casabile, dar asta nu înseamnă că nu au posibilitatea să rămîna întregi multă vreme dacă sînt utilizate cu grijă.

Ar trebui ca la dispensarul medical I.F. Băbeni să existe și pentru termometre și seringi un tratament uman.

Într-adevăr n-au suflet, dar o viață au și ele.

Gheorghe P.
Băbeni, Reg. Argeș

DRAGĂ URZICUȚO,

Contabilul Zaluschi Alexandru de la Sfatul popular din Ungureni, este un om foarte activ. Bea și dimineața, bea și după amiaza, bea și seara, așa că e tot timpul într-o dispoziție care indis-pune pe acei care au de-a face cu dînsul.

Nu se poate însă spune că întotdeauna este găsit beat în sediul sfatului. Uneori este găsit beat chiar și în... incinta șanțului sau a grajdului circumscripției veterinare unde se odihnește pînă prinde puteri noi, după care începe iarăși să bea vin vechi.

Cum însă unui asemenea contabil îi este aproape imposibil să încheie bilanțul sfatului — îi va încheia sfatul... bilanțul!

Un grup de cetățeni
din comuna Ungureni
raionul Săveni

- A, da! Ce-i cu ea?
- Du-te la minister, să-ți rezolvi treburile!
- Astăzi?
- Dar cînd?
- Mîine! Azi tot nu mai primește pe nimeni.
- Bine dar ai pierdut o zi.
- Da, dar am avut treabă.
- Ce treabă?
- Mopsul!...
- Și tu ai plecat în delegație pentru mops?
- Cum pentru mops? Am plecat pentru întreprindere! Dar am o săptămînă!
- Deci încă șase zile!
- Încă două! Că sînt aici de cinci!
- Și încă n-ai stat de vorbă cu inginerul?
- Păi, tu știi ce bătaie de cap am avut cu mopsul ăsta?
- Bine, mă omule, și dacă nu rezolvi mîine cu inginerul?
- Nu știi vorba? N-au intrat zilele de deplasare în sac! Mai vin eu, că oricum...
- Ce oricum?
- Oricum trebuie să văd meciul cu Dinamo! Știi, joacă cu Știința „Timișoara“! De la noi!
- Eu te salut, adio!
- Ce faci mîine? A, nul! Mîine nu pot să te văd!
- De ce?
- Am luat bilet!
- De tren?
- Nu, la „Patria“. Nu ți-am spus că mai am două zile? Ție ce-ți pasă? Tu ești în București, poți să mergi la „Patria“ în fiecare zi, dar eu?
- Ascultă, mă băiatule, eu dacă stau în București stau pe leafa mea, nu pe fondul întreprinderii. Pricepi? Și ia-ți mopsul ăsta de aici că-i ard un picior de nu se vede! Destul că a mîncat cinci zile din deplasările întreprinderii, acum vrea și pantalonii mei? Marș!
- Cui i-ai spus?
- El crede că lui! Adio!

C. OTTESCU

ÎN PREAJMA ÎNCHIDERII MAGAZINULUI

- Bună ziua!
- Peste cinci minute închid!
- Ciorapi de copii aveți?
- N-avem copii!
- Ciorapi de copii...
- N-avem! Peste patru minute închid.
- În vitrină parcă sînt!
- Acolo sînt!
- Și în magazin?
- N-avem! Peste trei minute închid.
- Dar bărbătești aveți?
- Peste două minute închid.
- Supraelastici mai aveți?
- Mai avem un singur minut.
- Eu întreb de ciorapi.
- ....
- Ciorapi...
- ....
- Aveți sau nu aveți?!
- Ce țipi, dom'le, la mine?
- Dacă nu răspunzi...
- E unu fix. După închidere nu mai răspund la nimeni
- Bine. Vin după-amiază. Dar, aveți supraelastici?
- Avem!
- Și de copii?
- Avem!
- Atunci vin pe la șapte și jumătate.
- Nu mai avem!
- De ce?
- Fiindcă la 8 închid!

G. DAN

LA BONN, TUNĂ ȘI FULGERĂ!

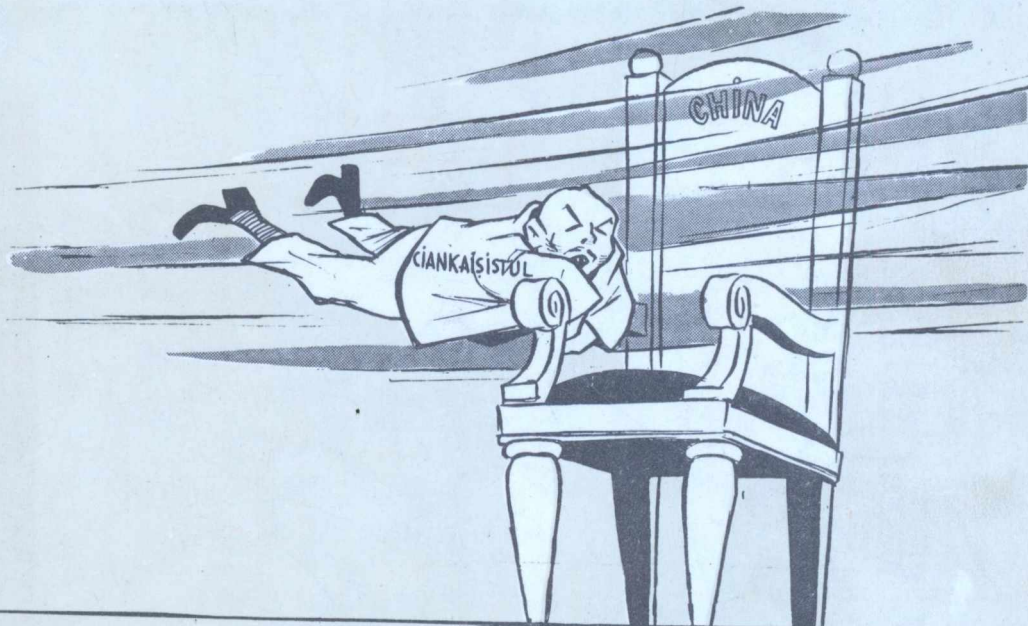
SÎNTEM PENTRU
PACE
DEZARMARE
AUTODETERMINARE
AJUTOR ECONOMIC

LA NEW-YORK, PREGIPITAȚII LOCALE
CU... APĂ DE PLOAIE!

BULETIN
METEOROLOGIC
EXTERN

Desene de
RIK AUERBACH

LA O.N.U. — VÎNT PUTERNIC ÎN CURS DE INTENSIFICARE!...

ÎN COLONII, ÎNSENINARE ACCENTUATĂ!

